Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 жовтня 2008 року № 44 (260)

КУН У ДІЇ

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу висловлювань Державного міністра МЗС Німеччини Г. Ерлера

Конгрес Українських Націоналістів вимагає у Канцлера ФРН Ангели Меркель дати пояснення висловлюванням Державного міністра МЗС Німеччини Г. Ерлера щодо євроатлантичної інтеграції України під час відеомосту Москва-Берлін. Зокрема, пан Ерлер висловив думку про те, що держави-члени ЄС жалкують з приводу далекоглядних рішень, які схвалив Альянс у Бухаресті стосовно України та Грузії.

Конгрес Українських Націоналістів обурює той факт, що п. Ерлер у своїй промові, фактично, поставив під сумнів можливість України робити внесок у безпеку на євроатлантичному просторі. Подібні висловлювання принижують авторитет України на міжнародній арені, оскільки, на відміну від багатьох держав-членів цієї організації, Україна бере участь в усіх без винятку миротворчих операціях під проводом НАТО.

Переконані, що політика подвійних стандартів при вирішенні питання вступу України до НАТО з метою забезпечення як національної безпеки, так і безпеки в регіоні – є недопустимою. Нещодавно пані Меркель особисто долучилася до формулювання перспективи вступу України до НАТО та переконувала в необхідності приєднання України та Грузії до ПДЧ в НАТО.

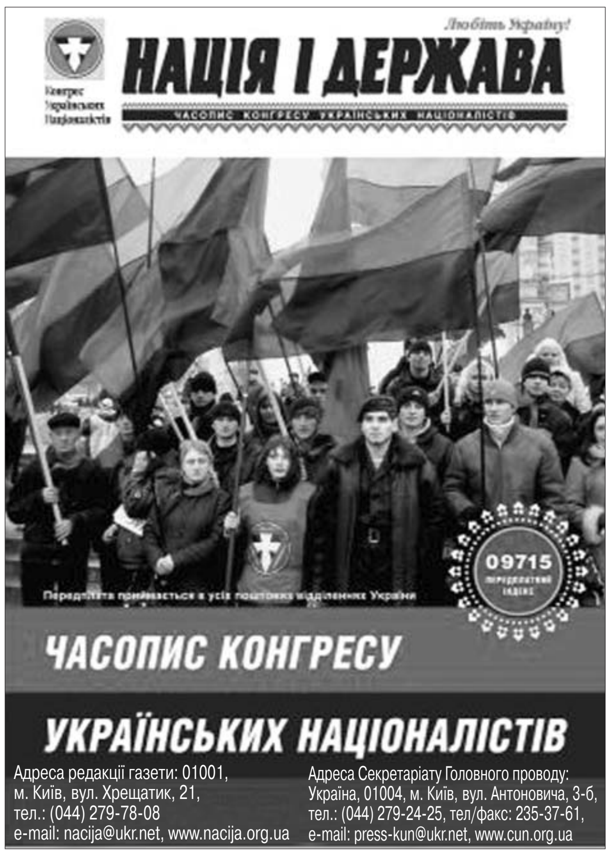
Конгрес Українських Націоналістів висловлює щире сподівання, що висловлювання Державного міністра Німеччини є суто його власною позицією і не відображають позицію офіційного Берліну.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Канцлера Ангели Меркель спростувати або підтвердити позицію Державного міністра МЗС Німеччини Г. Ерлера. Ненадання офіційним Берліном відповіді на заяву МЗС України щодо заяви п. Ерлера наводить на думку про узгодженість позиції міністра МЗС Німеччини, висловленої під час відеомосту Москва-Берлін, з позицією Канцлера ФРН Ангели Меркель.

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету "Нація і держава" на 2009-й рік.

Любіть Україну!
НАЦІЯ І ДЕРЖАВА
ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
09715
ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
Адреса редакції газети: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 21, тел.: (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net, www.nacija.org.ua
Адреса Секретаріату Головного проводу: Україна, 01004, м. Київ, вул. Антоновича, 3-б, тел.: (044) 279-24-25, тел/факс: 235-37-61, e-mail: press-kun@ukr.net, www.cun.org.ua

Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 3,49 грн.;
на 3 міс. – 10,02 грн.;
на 6 міс. – 18,74 грн.;
на рік – 36,53 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету "Нація і держава" можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

Олесь ВАХНІЙ

НАБОЛІЛО

У ПОШУКАХ ЄДНОСТИ

Чільники й активісти подрібнених на немалу кількість (а з цієї причини й маломітних у суспільному житті України) партій та організацій патріотичного та націоналістичного спрямувань полюбляють вдаватися до показових ридань і голосінь з причини браку єдности. Споглядаючи їхню примітивну метушню, гублячись у назвах й забуваючи імена "вождів" та "голів", зайвий раз пересвідчуюсь у наявності великої прірви між виголошуваними закликами й довжелезними монологами, з одного боку, та вчинками – з іншого. Про потребу "єднатись в ім'я України" нині не говорить хіба що ледачий. Проте практика засвідчила, що далі гучних заяв справа ніколи не заходила. Ганебне взаємопоборення, звинувачення один-одного у найрізноманітніших гріхах і злочинах, поширення великої кількости побрехеньок і байок, вже тривалий час є трагічною нормою. Прикро, проте київські події 14-го жовтня нинішнього року (йдеться про належне вшанування ще живих, й вимоги прийняття законів, котрі б віддавали належну шану загиблим воякам Української Повстанської Армії) не стали приємним винятком. Упродовж кількох останніх років силові протистояння між прихильниками визнання та опонентами (переважна більшість котрих є етнічними чужинцями) стали поганою традицією, котра завдавала чимало прикрощів аполітичним киянам й правоохоронцям. Останні, формально покладаючись на потребу захищати громадський порядок й унеможливлювати масових силових зіткнень, відмовляли патріотично налаштованим й свідомим власного призначення силам у проведенні своїх заходів на центральних вулицях міста. Попри формальну неупередженість та аполітичність, симпатії правоохоронців (значної кількости челядників МВС та всього апарату СБУ) ніколи не були на боці українських середовищ. Воно й не дивно, оскільки вихованим в умовах окупаційного московсько-комуністичного тоталітаризму тяжко очиститися від вдовбаних у голову професійними брехунами стереотипів. Не кращим чином поводить себе й вихована ними вже в часи формальної (себто задекларованої на папері, проте астрономічно далекої від дійсної) незалежности зміна.

Здоровий глузд підказував, що прагнучі досягнути визнання Української Повстанської Армії воюючою за незалежність України потугою не повинні мати жодних підстав (принаймні для публічного) взаємопоборення. Та й вшанування Божої Матері (Покрови) не є тією подією, участь у святкуванні котрої повинна дарувати "політичні бонуси напередодні виборів". Попри те, навіть у непосвячених в таємниці української політичної кухні складається враження, що чимало хто цього просто не розуміє. Ще одним вкрай неприємним свідченням недолугости патріотичного руху є інфільтрація його лав особами цілковито підконтрольними найрізноманітнішим спецслужбам. Відразу запевняю: я не належу до числа вічнопереляканих й безугавно звинувачуючих сусіда й ближніх у приналежності до якоїсь "масонської ложі" або "праці на іноземну розвідку". Підозрювати всіх без вийнятку – ознака душевної хвороби. Але факти й породжені ними висновки – річ вперта.

Упродовж кількох років влада й силовики показово-поблажливо ставилися до учасників Антиукраїнських виступів. Суд (на вимогу Голови Київської держадміністрації) забороняв патріотам пішу ходу Хрещатиком і мітинг на Майдані Незалежности, а бійці спецпідрозділу "Беркут" й "особи у цивільному" охороняли депутатів від КПУ, котрі ні з того, ні з сього влаштовували "зустріч з виборцями" саме в тому місці, де патріотично налаштовані кияни планували провести велелюдне зібрання.

Починаючи з перших днів жовтня, у відповідні органи викликали на "профілактичні розмови" активістів патріотичних об'єднань та неприналежну до жодної з існуючих політичних партій (проте поза сумнівом, що також патріотично налаштовану) молодь, й примушували взяти на себе зобов'язання не долучатися до жодного громадського заходу.

Закінчення на 5-й стор.

44
4 820102 210017

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

ЗАКАРПАТСЬКІ ІГРИЩА В СЕПАРАТИЗМ

Мало нам безконтрольного поширення паспортів російських громадян у Криму та подекуди вельми антиукраїнських настроїв у східних регіонах. Тепер маємо на додачу ще один "головний біль", а саме: раптове проголошення так званими "русинами" (нібито окремою національністю, хоча це питання дуже спірне) нової республіки – Підкарпатської Русі з центром у Мукачевому. Сталося це минулої суботи, 25 жовтня, під час Європейського конгресу підкарпатських русинів, у якому взяли участь 109 делегатів. Русини підписали "Акт провозглашенія возсозданія русинськой государственности" та проголосили створення республіки "у статусі од 22.11.1938 р.", а також обрали "государственну исполнительну власть". Учасники конгресу повідомили, що планують звернутися до Закарпатської обласної ради із проханням надати їм статус автономії та оголосити територію Закарпаття автономною республікою. Сепаратисти на чолі зі священиком московського патріархату Д. Сидором погрожують, що в разі невиконання їхніх вимог самі негайно реалізують рішення "про відновлення державности".

У цей же день близько сотні людей вийшло мітингувати під стінами тамтешньої міськради з вимогою визнати цю державу. Показовим є той факт, що мітингувальники послуговувалися символікою відверто проросійської організації "Родіна". А ще цікавіше, що більшість людей прибули до Мукачевого з Одеси та з багатьох інших обласних центрів України.

Сили, які роздмухують вогонь антиукраїнства, на жаль, знаходять підтримку у владних структурах. Зокрема, у березні минулого року Закарпатська обласна рада прийняла рішення про визнання на території области окремої національности "русин", яке є абсурдним з наукової точки зору, протиправним за своєю суттю і провокаційним з політичного погляду, оскільки у такий спосіб штучно розчленовується один і той самий етнос, який у різні періоди історії, як і на інших українських землях, мав різні назви – давню – русини і новішу – українці.

Такі потуги на фоні сучасних етно-політичних реалій в області здавалися б комічними (під час останнього перепису населення 80 відсотків закарпатців записали себе українцями, і в той же час, незважаючи на шалену агітацію, шантаж і підкуп, менше 1 відсотка ідентифікували себе русинами), якби не зацікавленість у роздмухуванні сепаратизму ворожих до України політичних кіл окремих країн.

Поки мовчать органи державної влади, події 25 жовтня вже прокоментувала низка патріотичних сил. Так голова секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь наголосив:

– *Розцінюємо дії Європейського конгресу підкарпатських русинів, як неприпустимі, як спробу зазіхання на територіальну цілісність і суверенітет України. На жаль, останнім часом у Закарпатській області формується система руйнування українських національних цінностей, антидержавної діяльности у вигляді роздмухування сепаратизму, встановлення чужоземної символіки тощо. Все це принижує честь і гідність корінного і основного українського етносу краю, дискредитує владу, сіє зневіру. Українські націоналісти рішуче засуджують такий стан справ в області й вимагають від органів державної влади, місцевого самоврядування та правоохоронних органів покласти край проявам антиукраїнства і сепаратизму та притягнути ініціаторів цих дій до кримінальної відповідальности відповідно до норм чинного законодавства. Заявляємо про свою готовність захищати на нашій українській землі інтереси Української держави та української нації усіма доступними засобами.*

Прес-служба КУН

НАЦІОНАЛІСТИ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ВАЛЕНТИНА НАЛИВАЙЧЕНКА

Конгрес Українських Націоналістів звернувся до в. о. голови Служби Безпеки України Валентина Наливайченка з проханням вжити адекватних заходів щодо активізації дій антиукраїнських, проросійських сил Криму та посилити відділення СБУ в АР Крим патріотичними фахівцями.

Націоналісти зазначають, що спецслужби Кремля вміло використовують недостатню увагу керівництва країни до ситуації в Криму.

"Граючи" на проросійських настроях певних верств населення півострова, фінансуючи кримські відділення лівих партій, створюючи громадські структури та комерційні фірми, вони пропагують ідею відокремлення Криму від України", – йдеться у листі до СБУ.

"Конгрес Українських Націоналістів у своїй діяльності пропагує історичні цінності, захищає конституційні права, але, на жаль, державні інституції, що діють на теренах Криму, не забезпечують виконання норм Конституції та законів України, а також нагнітають міжнаціональну та міжконфесійну ворожнечу", – стверджують націоналісти у листі.

"Створюються та фінансуються приватні охоронні структури, так звані козацькі формування ("Казачий союз Крыма"), що готують бойовиків, дії яких на собі відчувають члени Конгресу під час проведення масових заходів державницького спрямування", – зазначають у КУН.

Прес-служба КУН

СУМУЄМО

Михайло ЛОСІЧКО

Мостищина попрощалася із своїм почесним головою районної організації КУН Михайлом Лосічком. Від села до села він сходив Мостиський район, зареєструвавши 68 осередків. Саме Михайлові Лосічко належить цей рекорд. Його сумлінню і наполегливості заздрили значно молодші.

Зрештою, йому в житті випадало набагато більше випробувань. Родина поневірялася в Сибіру, самому ж судилося і переховуватися, і зазнати арешту. Не зламався – встав з колін і боровся за українську справу. Виростив синів, діждався онуків, обирався депутатом районної ради, працював у обласному проводі, очолював районний осередок Конгресу. Підготував собі заміну й залишиться в пам'яті почесним головою.

Що б не робив Михайло Лосічко (коли працював головним ветеринаром району, був депутатом), ішов до людей. А вони горнулися до нього. Його пам'ятатимуть за добро, яке він чинив усе своє свідоме життя.

Провід, Львівська обласна організація КУН глибоко сумують з приводу непоправної втрати вірного конгресівця, патріота і висловлюють щирі співчуття родині, близьким і його побратимам з Мостищини.

Вічна і добра йому пам'ять...

ТОЧКА ЗОРУ

ЯК УДОСКОНАЛИТИ ВИШКІЛЬНІ ТАБОРИ

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

Періодично читаю у патріотичній пресі про таборування молоді націоналістичних організацій під назвою "Лисоня", які відбуваються на Тернопіллі, або "Турби" на Рівненщині. Нині вишкільна традиція з'явилася і на Сумщині. Та чомусь мало уваги приділяється пам'яті про гору Маківка, на якій українські січові стрільці вперше своєю відвагою та героїзмом у боях з москалями прославили себе на всю Україну.

Безперечно, гарну справу роблять молоді націоналісти. Однак є і простір для вдосконалення. Адже ці таборування відбуваються у своєму визначеному колі і не передбачають поширення ідей націоналізму.

Пригадую зі свого дитинства та юности, а зростав я на Волині, як у 30-х роках минулого століття поширювались ідеї націоналізму. Тоді у кожному селі були молоді люди, які сумлінно працювали на цю добру справу. Заходили до кожної хати, розносили такі видання, як "Золотий колос", "Сільський господар", "Самоосвітник" або "Дешеві книжечки" видавця Івана Пиктора. Звичайно, яка націоналістична література розповсюджувалася разом з тим, ми, дітвора, не знали. Та на ділі до націоналістичного руху залучалося майже все населення. Бувало, проводять у хаті якогось господаря збір, і керівник каже до нас: "Малий козаче! А збігай-но до сусіди і скажи, щоб дядько Іван прийшов сюди. Ми його запрошуємо." Цілий табунець хлоп'ят біг виконувати волю дорослих. Достоту не розуміли ми, що діється, та нас проймала дитяча гордість від того, що долучаємося до якоїсь великої справи. Все це ми змогли збагнути та оцінити вже коли стали дорослими.

А згадаймо сорокові роки: створено сотні та курені УПА, в кожному селі діють станичні, господарчі служби, у багатьох селах – чималі осередки ОУН – усе працює, не стоїть на місці. Сотні УПА разом з очільниками місцевих осередків ОУН здійснюють рейди з метою пропаганди ідей націоналізму, а також задля роз'яснення мети УПА – державности України. Першими з такою метою пішли похідні групи ОУН у східні регіони України. А згодом упівці проходили рейдами на Поліссі та в Карпатах. Вони навіть вийшли за терени України, туди, де жили етнічні українці, – до Білорусі, Словаччини, Румунії.

Це були не просто маршові рейди, дефіляди, – проводилась велика пропагандивна робота. Після рейдів відповідальні особи звітували перед очільниками про виконання поставлених завдань.

То чому б тепер нашим молодим націоналістам-таборовикам не використати цей досвід, удосконаливши його сучасними підходами? Я би пропонував розширити місця вишкільних таборів. Крім уже згаданих, додати "Берестечко", "Крути", "Базар", "Жовті Води" та ще багато інших героїчних місць. І проводити вишколи не на одному місці, а щоб табори були похідними й охоплювали щоразу до десятка сіл, де робили б денні або дводенні постої.

Від того була би більша користь для вишколу і самовдосконалення самих учасників і для поширення ідей націоналізму. А по завершенні таборів краще прозвітувати перед старшими та написати статті до часописів про враження від вишколів.

м. Київ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЗИЦІЯ

МЕМОРАНДУМ НЕБАЙДУЖИХ

Шановні краяни!

Ініціаторами й підписантами цього Слова є ті, хто в нинішній політичній кризі бачить духовну кризу керівної еліти України й усього суспільства.

Ми розбудовуємо державу, яка не встоїться, бо живе за кодексом аморальності й безчестя. Розбалансована і корумпована система нашої державної влади ворожа людині, оскільки змушує її жити всупереч Божим законам.

Перед нами вибір: або далі у відчаї спостерігати, як амбіції та найнижчі інстинкти руйнуватимуть наше життя й українську державність, або активно шукати рятівний вихід.

Учасники політичної кризи воюють одне з одним, виходячи з засади, що саме вони протистоять злу. Насправді ж лихом для України стало саме протистояння, яке втратило характер цивілізованого змагання політичних сил, набувши форм смертельної ворожнечі й боротьби "усіх проти всіх".

Відповідальність за кризу несуть політики – і розв'язати її вони можуть виключно з допомогою народу, відкривши списки, давши народу можливість провести селекцію "зерен" і "полови". Інакше в умовах масової аморальності вибори перетворяться на інструменти лукавого зловживання владою.

Стабілізувати ситуацію в країні можна лише тоді, коли відібрати у тих, хто намагається узурпувати владу, право змінювати Конституцію в залежності від політичної кон'юнктури. Необхідно передати право створення Конституції Конституційній Асамблеї, членами якої будуть незалежні та морально стійкі фахівці, яким упродовж чітко визначеного часу буде заборонено обіймати керівні державні посади і місця в парламенті.

Задля національного порятунку всі осередки громадянського суспільства, а також усі люди доброї волі, повинні здобутись на солідарність.

Політична еліта не чує нас, тому що в нинішній негідній драмі ми самі погоджуємося грати визначені нам ролі. Аморальна система живиться тим, що, опановані байдужістю, ми не віримо у нашу власну спроможність змінити стан речей, а тому не можемо здобутись на солідарність. Мало того, саме цей спосіб виживання часом видається нам найбільш реалістичним і єдино можливим.

Зневіра, цинізм і брак солідарності фактично паралізували судову гілку влади, яка перестала виконувати роль суспільного арбітра. В результаті корумповані судді, прокурори та інші чинники судової влади стають співучасниками злочину.

Єдиний вихід із цього становища – утверджувати людську гідність та солідарність, навіть якщо спочатку доведеться зазнати розчарування або ж піти на жертву.

Морального лідерства суспільство очікує в цей історичний момент і від церков. Адже коли йдеться про порушення Божих законів, конфесії не можуть мовчати і пасивно спостерігати, як Зло опановує суспільство.

Друже!

Політичним лідерам потрібен збайдужілий, легко маніпульований народ. Не бійся вимагати від політиків відкритих виборчих списків. Отримавши бюлетень, Ти повинен бачити, за яку людину голосуєш.

Пам'ятай, що від зла не сховатися у "своїй хатці скраю". Зло обов'язково дістане тебе, навіть якщо ти сьогодні при владі, при грошах або ж високий суддя.

Тарас ВОЗНЯК, Мирослав МАРИНОВИЧ, Ярослав СВАТКО, о. Борис ҐУДЗЯК, Богдан ПАНКЕВИЧ, Ярослав ГРИЦАК, Тарас ДОБКО, Антін БОРКОВСЬКИЙ, Петро ДІДУЛА, Андрій ХУДО, Володимир ТУРЧИНОВСЬКИЙ, Леся КОВАЛЕНКО, Юрій ПІДЛІСНИЙ, Олесь ПОГРАНИЧНИЙ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВІДОЗВА

Український Народе!

Збігло 66 років з дня утворення УПА – народної армії, авангарду українського національного опору окупантам України. Десять років бойових дій за відсутності власної держави і підтримки від інших держав, з опертям лише на поневолений український народ, що прагнув визволення і створення своєї держави! Героїчний жертовний шлях національно-визвольної боротьби засвідчив світові, що ні криваве повалення Української Народної Республіки, ні розстріл української національного відродження тридцятих років, ні голодоморний геноцид і виселення з України та катування в концтаборах не зламали вольового пориву українства до Свободи і власної соборної національної Держави. Героїчний національний чин розбурхав притлумлений Москвою національний український Дух, відродив воюючє підпілля, дієву українську діаспору на вигнанні, правозахисний рух українців в московській імперії, що, врешті, принесло свободу 1991 року – вимріяну і оплачену великою кров'ю, незчисленними жертвами визнану світом Українську національну державу.

Та далися взнаки трагічні наслідки тривалої окупації України, тотального винищення української національно-політичної еліти. Під всенаціональну ейфорію визволення до влади масово кинулися космополіти і злегка перефарбовані під демократів всілякі соціалісти, регіонали та інші колишні і теперішні холопи Москви; кинулися так, що майже затоптали у владі уцілілі під час геноциду, але роздрібнені національно-патріотичні сили.

Замість теоретично обґрунтованого й історично обумовленого перехідного періоду з владарюванням національної української політичної домінанти, необхідної для переходу від тоталітарного іноземного окупаційного режиму до національної демократії в зміцнілій Українській національній державі, в Україні набрав сили безкарний владний розгул об'єднаних у клани політичних гешефтмахерів з уподобаннями, далекими від українських національних інтересів і сподівань українського народу. Цей безсоромний розгул триває дотепер. Перший український президент з молодшого покоління, що зростало в обріях новітньої боротьби за реалізацію української національної ідеї, дивом уцілілий під час замаху на його життя, наштовхнувся на шалений опір ворожих українській державності сил. Керовані з-за меж України сили мають завдання перманентно, парламентським шляхом повернути Україну в лоно московської імперії; вони вважають українську незалежну державність тимчасовим явищем, тому, фактично, і займаються пограбуванням української нації, а не духовним, економічним і політичним зміцненням її. Втрачений незрілими керманичами України дев'яностих років темп входження в Європу намагається надолужити справді український Президент В. Ющенко, рятуючи Українську державу від знищення, а нас, українців, наших дітей, онуків і подальших нащадків, від необхідності нового кривавого витка національно-визвольної боротьби.

Ті, хто цього не розуміє і не прагне виграти холодну війну з недругами України силою бюлетенів при голосуванні, фактично сприяє втягуванню України на новий кривавий виток національно-визвольної боротьби, про що варто задуматися і осмислити минулі уроки в роковини створення героїчної Української Повстанської Армії.

Відозва прийнята українськими патріотичними силами у Симферополі 14 жовтня 2008 року

ДУМКА ВГОЛОС

ФІНАНСОВИЙ АПОКАЛІПСИС ВІДМІНЯЄТЬСЯ!..

Петро МАСЛЯК

Ви вже, напевно, звернули увагу на те, що протягом усього року хтось невидимий веде постійну гру з нагнітання масової істерії в українському суспільстві? Взимку нам повідомляють, що наступне літо буде таке страшне, що "все згорить", а влітку переконують, що наступна зима буде така страшна, що вся озимина вимерзне і всі сади загинуть. Навесні нібито будуть надзвичайно сильні і пізні заморозки, а восени сніг випаде вже у вересні місяці і лежатиме до травня. І так якісь невідомі сили діють протягом усіх 17 років незалежності України. Наступного року ми вже забудемо, що замість обіцяних 50 градусів морозу у січні було 12 градусів тепла, а біля автозаправки зацвіли квіти. Тому будемо знову перебувати в перманентному тривожному очікуванні якихось вселенських і регіональних катаклізмів.

Навіщо це робиться, запитаєте ви? Тривожна, залякана людина здатна на безглузді вчинки, яких вона ніколи не зробила б, не знаходячись у стані афекту.

Ось вам приклади того, навіщо в нашому суспільстві ті люди, які володіють засобами масової інформації, цілком усвідомлено помпують, ніби мильну бульку, масову істерію. Зазирнувши до газет й Інтернету, хочеться якомога швидше переселитися на якусь іншу планету. Взяти хоча б проект під фривольною назвою "Найвідоміші українські маніяки". Газети рясніють повідомленнями на кшталт того, що батько зґвалтував доньку, а син зарізав матір. Жодного повідомлення про безкорисливу любов чи дружбу. І недаремно. Люди у нас до смерти залякані масовим простатитом, як зовсім недавно не менш відомим енурезом. І ось цьому на смерть переляканому "енурезнику" повідомляють, по секрету, звичайно, що сьогодні вже до вечора лусне такий-то відомий банк. Або що через тиждень долар будуть продавати вже по 7 гривень. І він, бідний, цей долар купує по 6 гривень, щоб через місяць продати по 4.90. А на мільйонах таких "простатитів" можна "нагріти" вже мільярди доларів. Хіба не так?

Колись я очолював відділ геополітики і геостратегії в Науково-дослідному інституті українознавства. Я його і заснував, щоб мати змогу на науково-популярному рівні займатися просвітництвом серед українців. У той час до інституту приїжджало немало українців з діаспори. Один з американських українців і розповів мені дуже показову в сенсі даної публікації історію. Його дружина працювала в одній фірмі, де дружила з дуже товстою, незграбною і не дуже розумною американкою єврейського походження, яку корінні американці абсолютно не сприймали. Дружили вони не як "хавери" і "гої", а просто симпатизували одна одній. Потім ця товстунка вийшла заміж за банкіра, і вони вже почали дружити родинами. Одного вечора до друга Петра зателефонував друг Абрам і повідомив, щоб той негайно зібрав усі наявні в нього гроші, позичив, скільки може, і назавтра купив дуже дешеві акції однієї американської компанії. Наступного дня Петро так і зробив. Купив їх на 20 тисяч доларів. Людина освічена, закінчив Гарвардський університет, цей Петро постійно стежив за котируванням куплених акцій. Його здивуванню не було меж. Акції щомісяця зростали до неба. Нерви в чоловіка не витримали, і коли ціна придбаних акцій зросла у десять разів, він їх продав. Заробив дуже багато грошей. Але друг Абрам продовжував телефонувати, запевняючи, що продавати акції ще рано. Петрові соромно було визнати, що він продав акції. Через декілька місяців, коли ціна акцій зросла у 25 разів, Петро отримав від Абрама розпорядження завтра всі акції продати. А післязавтра ці акції вже нічого не коштували. Ось так це все робиться. Абсолютно штучно підвищують курс і котирування, а потім, заробивши на "простатитах" мільйони і мільярди, цей курс знижують. А у "Петрів", які нічого не відають, просто не витримують нерви.

Я пишу все це не лише з просвітницькою метою. У нас дехто дуже хоче пустити всю українську землю на продаж. Кажуть "для дурних", що через це підвищиться ефективність її використання. Земля – це найбільший ресурс української нації. А у нас її хочуть забрати, давши за неї папірці, які завтра самі ж знецінять до нуля. І залишимося ми і без землі, і без грошей.

Цього року ми зібрали просто небачений урожай зернових. І це при тому, що у нас врожайність у 3–4 рази менша, ніж у Німеччині чи Нідерландах на їхньому камінні і піску. Не дамо себе вчергове обдурити. У ХХІ столітті основним ресурсом розвитку, та й власне самого існування людства, стане продовольство. Той, хто володіє цим ресурсом, володітиме світом. Основа фінансової і будь-якої іншої стабільності України у нашому столітті базуватиметься саме на практично безмежних можливостях у сенсі задоволення потреб у їжі. І це цілком об'єктивні підвалини нашого добробуту й процвітання. Бо ж ні для кого не секрет, що площі сільськогосподарських угідь постійно зменшуються, а чисельність населення постійно зростає.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ХТО Ж У НАС ГОСПОДАР?

Звісно, кожного чесного українця турбує доля його рідного краю. На превеликий жаль, вона ще й досі під великою загрозою.

Хоч уже минуло сімнадцять років з того часу, як Україна стала ніби незалежною, але й досі у нашій Верховній Раді діється таке, що як послухаєш і подивишся, то душа болить. Створюється враження, що й сьогодні у своїм домі господарі не ми, а наші найлютіші вороги.

Який анахронізм, яке знущання над здоровим глуздом – з трибуни нашого парламенту звучать голоси тих, хто ще вчора робив усе для того, щоб ми довіку залишалися рабами Москви!

Понад сімдесят років комуністичний режим душив наш народ голодоморами, колгоспним рабством, доносами і репресіями. Нас вивозили на Соловки та Магадани, вішали, розстрілювали нібито в ім'я побудови "світлого майбутнього всього людства", якого ті "будівники" не уявляли без існування і розширення московської імперії. Сьогодні ж, керуючись інтересами тієї ж імперії, комуністи роблять усе для того, щоб Україна не вступила до НАТО, бо тоді, мовляв, наші хлопці гинутимуть за чужі інтереси.

А чому ж комуністи не протестували, коли такий милий їм Союз посилав наших дітей без відома їхніх батьків по всьому світу, примушуючи їх воювати за московські інтереси? Чому не протестував Петро Симоненко, коли в 1979 році наших хлопців відправляли в афганське пекло? Якби він тоді запротестував, то його б запроторили в Горьківську тюрму, як це сталося з Андрієм Сахаровим.

Якби ми сьогодні хотіли приєднатися до так званого Єдиного Економічного Простору (читай: Російського), симоненки голосували б за таку політику і руками, й ногами. І не турбувало б їх те, що, ставши членом ЄЕП, Україна мусила б віддавати своїх дітей для використання їх як гарматного м'яса в Чечні, всюди, де буде потрібно Москві.

Антиукраїнська суть комуністів і їм подібних змушує мене все частіше замислюватися над словами одного поляка, який сказав:

– З такою політикою ви ніколи не матимете незалежної України! У нас, поляків, все не так!

Михайло ЧУБАТИЙ,
с. Озерни
Івано-Франківської області

НА ЧИСТУ ВОДУ!

У санаторії "Говерла", що в м. Моршині, лікуються члени братства ОУН-УПА. У цьому медичному закладі, який відповідає всім вимогам діагностики та лікування, пощастило бути пацієнтом і мені. Одного дня, очікуючи своєї черги в процедурному кабінеті, почув я таку розмову:

– Звичайно, в радянській армії було не те, що в УПА! Як червоноармієць я був як слід одягнутий, здебільшого ситий. Щоправда, міг я і загинути, але, на щастя, залишився в живих. І тепер знаю, за що воював: я забезпечений пенсією, пільгами. А ти?

– Я теж ветеран війни і теж маю пільги!

Випадково почута розмова вразила мене, тож я запитав тих ветеранів:

– Вибачте за уточнення: виходить ви і ветерани радянської армії, і члени братства ОУН-УПА?

– Так, а хіба це погано?

– Після цього упівського санаторію я скористаюся путівкою в санаторій червоноармійських ветеранів.

Після таких слів я глибоко замислився: хто ж вони – оті мої випадкові співрозмовники? Наша історія так уже склалася, що на українську землю після коричневого окупанта прийшов ще гірший – московський, більшовицький. І от тоді такі, як оці мої співрозмовники, покинули ряди ОУН та УПА і пішли до нашого лютого ворога – московського наїзника, тим самим прискоривши поразку наших визвольних змагань. Коли наші повстанці стікали кров'ю, коли сотні тисяч, мільйони українців гинули від московських куль, від тортур НКВС, отакі зрадники тішилися юдиними срібляниками за те, що перекинулися на бік ворога.

На мою думку, головний провід Братства ОУН-УПА має розглянути статут нашої організації і дати відповідну оцінку подібним її членам.

Володимир ВЛАСЮК,
член Конгресу
Українських Націоналістів

НІХТО, КРІМ НАС САМИХ

Формально ми нібито хочемо побудувати демократичну правову державу. Але наше сьогодення – це загальна фантасмагорична гра, де правила створюють не для того, щоб їх дотримуватись, а для того, щоб порушувати. Закон в Україні не поважають, особливо різні скоробагатьки, бо всі знають, що закон створюють для бідних і дурних, а не для багатих і спритних. Це дає можливість зайдам не поважати титульну націю і державну мову, а ми покірно сприймаємо цю неповагу.

Повага до закону неможлива без впевненості, що перед ним всі рівні. Корупція – першопричина багатьох потворних явищ у нашому суспільстві, у тому числі й повсюдного правового нігілізму. Законослухняність у розвинених країнах великою мірою тримається на контролі простих людей, бо в них є довіра до влади у своїй держави. В нас же на 18-му році незалежності досі по один бік барикад – ми, маленькі люди, а по інший – всесильна державна машина "представників закону". А мали б бути з одного боку порядні люди разом з обраною ними і підзвітною їм владою та державними органами, а з іншого – порушники закону, злочинці...

Особиста свобода неможлива без особистої відповідальності за свої рішення й дії. Чим вище становище, тим більшою має бути відповідальність.

Ми маємо українського Президента, якому народ надав мандат довіри і який є морально відповідальним за інституційно-правові відновлення демократії в Україні.

Українцям нині доводиться виконувати важку роботу – консолідувати націю держави, яка тільки розбудовується, протидіючи ордам українożerів. Наш парламент має 37 відсотків українців (а який відсоток з них національно свідомих?). Звичайно, за таких умов нам важко побудувати українську Україну. Пора вже українцям об'єднатися та дати відсіч антиукраїнським силам.

Василь ЯКІВЧИК,
м. Городенка

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Президенту України

Віктору Ющенку

Шановний Вікторе Андрійовичу! Ми, члени товариства "Просвіта" й НРУ міста Нової Каховки, повністю підтримуємо всі Ваші кроки, спрямовані на посилення самобутності українського народу, відродження української культури, віри, звичаїв і обрядів, правдиве висвітлення історичного минулого нашого народу та утвердження української мови як державної.

Та представники "п'ятої колони" в Україні намагаються все це зруйнувати. Усе робиться для того, щоб українці перестали бути самі собою, щоб перетворити їх у безрідну масу, щоб знову наших співвітчизників зробити колоніальними рабами. Аби легше було цього досягти, й була скасована у паспорті й свідоцтві про народження графа "національність".

Ведучи постійну боротьбу проти знахабнілих українофобів-шовіністів, ми підтримуємо членів Конгресу Українських Націоналістів і всіх, хто почав ставити вимоги про відновлення цієї графи.

Ми звертаємося до Вас, шановний Вікторе Андрійовичу, з проханням підтримати наші вимоги й ініціювати прийняття закону про відновлення цієї графи.

Віра ЛИТВИНОВА,
голова Новокаховського осередку
Всеукраїнського товариства "Просвіта",
Юрій ДЕРНОВИЙ,
голова Новокаховської організації
Народного Руху України

САМ СОБІ РЕЖИСЕР

Є на українському телебаченні передача під такою назвою. Показують чимало особистостей (переважно початківців), які є і сценаристами, і режисерами, і операторами своїх головним чином документальних короткометражних фільмів. Їхня творчість нікому не стоїть на заваді, а, навпаки, розвиває і збагачує своєю продукцією наш кінематограф. Гірша справа з "саморежисерами", які на народній довірі піднялися на саму верхівку керівництва державою. Це, в першу чергу, стосується депутатів Верховної Ради України. На словах вони з народом. Заявляють, що перед законом усі рівні. Але чомусь для себе "нарежисерили" таких законів, що вони, депутати, стали "найрівнішими" між рівними і "найпростішими" між простими. Самі собі встановили захмарні зарплати і такі пільги, які їхнім виборцям і не снилися. Навіть зробили себе недоторканими.

Інколи таке "саморежисерство" зачіпає сумління окремих депутатів. І вони поодинці, а то й гуртом заявляли, що потрібно позбавити самих себе всіляких пільг і недоторканості. Навіть голосували за таку пропозицію. Однак нічого з того не вийшло.

Гадаю, краще було би, якби зарплатню депутатам ВР та пільги встановлював якийсь незалежний орган, а не вони.

І ще одна проблема хвилює. У Києві скоро виростуть депутатські квартали, в будинках яких отримуватимуть помешкання "слуги народу" всіх скликань ВР. А от десятки тисяч простих киян по 20–30 років чекають у чергах на обіцяне державою житло. То хіба не краще побудувати комплекс на 450 квартир, і нехай там мешкають депутати, але тільки на час своєї каденції?

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ,
м. Київ

СКОШЕНИЙ ОЧЕРЕТ

Зима 1945–46 років. Війська НКВС – облавники. Ходять селами, по хатах, шукають криївки партизанів УПА. Поверх військової одежі накидають білі плахти, сидять в засідках, чекають, може хтось буде перебігати з хати в хату чи в інше село, тоді вони підстрелять його, як зайця.

Страх перед НКВС був великий. Селян примушували йти в колгоспи, зі стаєн забирали корів, по хатах забирали гроші на позику. Селяни були дуже бідні, проте переховували по криївках партизанів УПА, за що їх

арештовували. Без підтримки населення УПА не могла існувати. Юнаки були виснажені, бліді, немиті. Господарі годували їх чим могли. Вояки УПА розуміли, що радянська держава велика, і не було надії на поміч зі сторони інших держав. Вони були свідомі того, що стануть жертвами, їхні кістки будуть фундаментом майбутньої Самостійної України, їхньою кров'ю буде писана історія рідної держави.

Настала довгоочікувана весна 1946 року. Сонячна, повна зелені, співу пташок, кохання. Партизани виходили з криївок і ховалися там, де було болото, очерет, корчі. Хлопці копали собі криївки на березі ставу, ховалися на своїй прапрадідівській землі. Дівчата-зв'язкові носили їм їжу.

6 травня 1946 року стало страшним судним днем. Москалі вислідили бандерівців. Облавники оточили село, зробили засідки навколо ставу і почали стрілянину. На високі дерева повилазили червонопогонники і спостерігали, звідки відстрілювалися партизани. Полетіли ракети. Так здобували "освободители" наш край. Стрілянина тривала цілий день. Хлопці відстрілювалися до останнього патрона, ніхто не здався.

Зі скошеного кулями очерету злітали вверх до неба, до Бога душі – білі птахи. На землі на потіху ворогам лишилися покалічені кулями їхні тіла, за якими тягнулася смуга свіжої крові. Так писали на своїй землі партизани УПА історію України. Там було вбито 12 хлопців – дев'ять з с. Городища, троє юнаків з інших теренів.

Травневе сонце прощально цілувало лиця юнаків, які ще навіть не зазнали кохання, не стали на поріг вищої освіти. Вони боронили свою Україну від більшовиків-окупантів, вони стали на захист своїх родин, свого народу. Їхні імена повинні бути в серці кожного українця.

Ось ті імена: Яремків Степан, Чад Йосип, Чад Степан, Мигович Степан, Балук Григорій, Коцовський Йосип, Гамкало Михайло, Дук Степан, Бучинський Микола. Прізвищ трьох загиблих не встановлено. Вічна їм пам'ять! Слава Україні!

Події описала
Анна ГОШКО-КІТ
за розповіддю
Катерини Іванців,
яка тепер мешкає в м. Ходорові

с. Городище Жидачівського району
Львівської області

До ігноруючих телефонні виклики навідувалися прямо додому.

Формально це пояснювалося "політичною незаангажованістю правоохоронців й прагненням унеможливити масові безпорядки, котрі зазвичай відбуваються цього дня в Києві впродовж кількох останніх років". Проте практика засвідчила, що ініціаторами бешкетів і бійок були якраз представники комуністичних та близьких їм за духом середовищ. Господь суддя і одним, і другим. Настане час, і кожному воздасться за їхніми вчинками. Та мова нині не про них. Втручання й диригування (а подекуди навіть й ініціювання) заходів, котрі відбувались у Києві того дня сторонніми особами, не міг не помітити хіба сліпий. Того дня Українська Національна Асамблея (попередньо скликавши майже всю станицю колишніх вояків УПА до Михайлівського собору) ініціювала відправу урочистої літургії. Тим самим була унеможливлена їхня присутність на жодному з мітингів. Поруч, на Михайлівській площі, щоправда кількома годинами пізніше, відбувся начебто святковий концерт, ініціатором проведення котрого був колишній чільник Української Студентської Спілки (а нині депутат "Народної Самооборони") Олесь Доній. Всеукраїнському об'єднанню "Свобода" влада заборонила проведення "Маршу за визнання", тож харизматичному Олегові Тягнибоку й зібраним на його заклик прихильникам довелося задовільнятися мітингом біля пам'ятника Т. Шевченку й

Закінчення Початок на 1-й стор.

НАБОЛІЛО

У ПОШУКАХ ЄДНОСТИ

концертом, котрий відбувся вже ввечері на Майдані Незалежності. Провід Української національної партії (подейкують, що значний відсоток її керівників є якщо не членами, то принаймні великими симпатиками ОУН(р)), зорганізував власний марш "Вшанування нескорених" за маршрутом, що проходив далеко не центральними вулицями Києва. До того ж, цей захід був призначений на більш пізній час. Де ж та єдність? Чому не втілюються в життя декларовані гасла? Для чого подрібнювати сили? Свідченням свідомого й зумисного перешкоджання в справі об'єднання й декларування одностайности патріотично налаштованих прихильників правди стали заходи, проведені того ж дня братством козацького бойового звичаю "Спас". "Спільна молитва" й "покладання свічок в пам'ять Українських Вояків" відбулись у тому ж часі, що й мітинг ВО "Свобода", але за іншою адресою і в іншому районі. Рівно, як і зорганізований козаками концерт, котрий відбувся в той же час, що й концерт на Майдані Незалежности в Центрі культури й мистецтв СБУ.

Попри вище викладені геть нерадісні факти з нашого буття, підстав для оптимізму немало. Зібраних "Свободою" патріотів (а це близько трьох тисяч осіб) виявилось більше, аніж учасників виставлених комуністами пікету (чи то вартою) біля пам'ятника Леніну, й головою прогресивних соціалістів на Майдані Незалежності горлопанів з числа колишніх бійців загородзагонів та найнятою для масовки сотнею безідейних студентів. Того ж дня в одному з готелів у центральній частині міста відбулися й установчі збори громадянського руху "Русские за УПА". Приємно довідатися, що в сусідній Росії є здорові й поборюючі шовінізм люди. Обраний головою руху московський професор Петро Хомяков, даючи інтерв'ю севастопольському телеканалу, досить-таки емоційно радив мешканцям Кримського півострова не вірити кремлівським побрехенькам.

Сподіваюся, що прикінцеві поради не будуть зайвими. Тяжко передбачити, чи наважиться Верховна Рада й Президент, нарешті, визнати Українську Повстанську Армію воюючою за незалежність українського народу потугою. Пасивність та інертність влади у цій справі підсилюється саме відсутністю єдности в патріотичних колах. Хоч як би там було, проте готуватися до вже спільних наступнорічних святкувань варто починати нині. Нехай слова церковного псалму будуть у цій справі дороговказом: "В єдності – сила народу. Боже, нам єдність подай".

Олесь ВАХНІЙ

АКТУАЛЬНО

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ ПОМІСНІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ?

Арсен ГУДИМА, релігієзнавець

Візит на запрошення Президента України В. Ющенка Вселенського патріарха Варфоломія I з нагоди 1020-х роковин хрещення Київської Русі – знамена віха на шляху нашого історичного поступу. В цьому є щось символічне. Коли востаннє (1648) ступив на нашу землю Вселенський патріарх, козацько-селянські загони шикувалися на священну борню в ім'я свободи і незалежности України. І хоча не так сталося, як гадалося, – візит не приніс помісності Українській православній церкві – в історії немає нічого випадкового, не відміченого благодаттю Господнього Провидіння.

У зв'язку з цим слова нашого Президента В. Ющенка, що свято хрещення Русі "повернулося додому", має глибокий історичний зміст, покликаний до нашої релігійно-національної свідомости. Не "білокам'яна", якої тоді ще не було, а "стольний град Київ", пагорби якого благословив Андрій Первозванний, став світочем Господньої Благодаті на Сході Європи. Після століть колоніальної неволі сьогодні торжествує свята правда, спотворена московськими імперськими шовіністами разом з московським православ'ям та його церквою.

Чи не вперше так виразно прозвучало на весь світ від імені патріарха Варфоломія I визнання анексії (тобто насильницького підпорядкування 1686 року) Київської митрополії Московській патріархії силою державно-колоніальної політики з метою зросійщення українського народу. Цьому передували прагнення Юрія Долгорукого та Андрія Боголюбського ще у 1154 та 1169 роках відокремитися від Київської матері-церкви ціною знищення "златоверхого стольного града".

Ось для чого потрібна була (після падіння Константинополя 1453 року) великодержавна теорія про "третій Рим", який зберігає "найчистішу з найчистіших" віру православну, якою опікується єдина у світі "благодатна церква" разом з "богоносним" народом, покликаним розширяти "православием из рода в род московское царство". Так було проголошено на соборі 1661 р., і цей загарбницький дух досі не вивітрився.

На правах канонічного визнання прозвучали слова Патріарха Варфоломія I про історичну самобутність Української Православної Церкви, "яка була вашою матір'ю впродовж десяти століть і яка стане вашою матір'ю".

А те, що ніхто не здатний приховати історичної правди: ідею "третього Риму" як прагнення гегемонії у світовому християнстві; самочинне проголошення Московської митрополії (1448–1458), яка впродовж 141 року, зауважимо, була неканонічною; проголошення Московської патріархії (1589); з допомогою підкупу і погроз поглинання Київської метрополії (1686), що збурило осуд у православному світі, який зберігся до наших днів; участь церкви московського православ'я у геноциді українства.

Тепер не хрестоносні імперські шовіністи накладають анафему на патріарха Української православної церкви Філарета, самі будучи справжніми розкольниками, що відмежували себе від християнського світу, і справжніми віронетерпимими єретиками, що викликають лише непорозуміння у православному світі, якщо не у всьому християнстві.

"Білокам'яна" прагне захопити верховенство у світовому православ'ї, погрожуючи змінити канонічну першість Царгородського патріарха. Саме вона більш ніж 40 років затримує Вселенський православний собор до "кращих часів", змусила накласти мораторій на канонізацію Естонської православної церкви, а тепер грає на суперечностях у православному світі з метою ізоляції УПЦ КП.

Однак зараз ми чи не вперше в історії спостерігаємо рішучий опір імперським зазіханням Московської патріархії, яка претендує на виключну роль у світовому православ'ї. Надто несумісне цареславне догматично-ритуальне і віронетерпиме московське православ'я з православ'ям народів Східної Європи і Близького Сходу, яке споконвіку формувалось у лоні греко-візантійської цивілізації з апостольних часів. Шлях із "варяг у греки" був не тільки артерією торгівлі, але шляхом проникнення і засвоєння християнської духовности з апостольських часів. Адже греки називали Північне Причорномор'я Скіфією, що знайшло священний слід у посланні (61 р.) апостола Павла до колосян, де згадується про корінних мешканців південних степів України (Кол. 3:11). Там ідеться про наших пращурів, які формували землеробську ментальність українства – несумісну з напівкочовим способом життя племен півночі, засиллям патріархату (предтечею православ'я), ворожим ставленням до інших народів, що вилилися в особливостях московського православ'я, які збереглися до наших днів.

Тому візит патріарха Варфоломія I разом з високими представниками православних церков є великим проривом у звільненні українського православ'я від московщини. Наступний крок – канонічне визнання Київської патріархії спадкоємицею церкви Візантії, звідки прийшло світло Христове в Україну. А не навпаки, визнання з рук душителів "правди і свободи".

Чи подобається такий розвиток подій РПЦ МП? Мало сказати, що ні. Адже йдеться не тільки про величезну кількість парафій в Україні, а й (найголовніше) про деміфізацію апостольности російського православ'я. Андрій Первозванний благословив не береги Москви-ріки, а Дніпра-Славутича!

Ось чому Московську патріархію повинно було рятувати МЗС РФ, яке звернулося до Туреччини, щоби якось вплинути на її підданого – Варфоломія I.

Однак прихований вияв глибокого розуміння патріарха історичної правди помітили всі.

А це означає широкий крок назустріч Українській помісній православній церкві, яка покликана забезпечити баланс сил у всесвітньому православ'ї саме шляхом протидії євроазійським імперсько-шовіністичним потугам північного сусіда. Єдности во Христі прагне наш народ по різних боках конфесійних бар'єрів. Цього прагне значна частина духовенства. Адже поєднати українськість з освятою власної неволі, християнської любові і злагоди – діяння проти Бога, себе і ближнього свого... Істинно віруючий, патріот і громадянин на це піти не може.

З цього приводу пригадалася мені міжнародна конференція за участю представників усіх європейських та північноамериканських країн десять років тому в Інституті соціальної географії Російської Академії Наук, де я виголошував доповідь "Роль ідеї національної церкви в духовному відродженні українського народу". Саме моєю доповіддю зацікавився спеціально присланий представник Московської патріархії. На його запитання: "Что будет с православием в Украине через 10–15 лет?", я йому відповів, що має поглиблюватися сприйняття віровчення на тлі української духовности з її традиціями, яких нікому не вдалось і не вдасться викорінити з самобутности українського народу. Але все буде залежати від нашого державного поступу – запоруки українізації церкви та визнання її у всесвітньому православ'ї. Здається, що не помилився...

м. Тернопіль

Нещодавно до редакції "Нації і держави" завітав незвичайний гість – Сергій Гавриленко – перший заступник голови Національно-культурної автономії "Україна" у республіці Комі (Росія). Маємо нагоду разом з читачами дізнатися про те, як багато можуть зробити українці навіть на чужині, якщо гуртуються. Отже, до вашої уваги – оповідь українця, який живе поза батьківщиною з 1945 року, та, попри все, доволі гарно розмовляє українською, а його серце по вінця сповнене не красномовною, справжньою любов'ю до Материнської Землі – України.

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

ТЯЖІЮТЬ СЕРЦЕМ ДО ВІТЧИЗНИ

– Сергію Миколайовичу, розкажіть, будь ласка, про діяльність українського хору в Сиктивкарі, одним з перших солістів якого були також і Ви? Як все починалося?

– Тим, що сьогодні в республіці Комі існує Національно-культурна автономія "Україна", люди української національності зобов'язані Марії Ковальчук. Минуло вже десять років, як цієї жінки немає з нами. Та ми, українці з Комі, повинні поставити їй якщо не пам'ятник, то меморіальний бюст – обов'язково. Адже ця жінка зуміла об'єднати під своїм началом майже сто тисяч (!) українців.

Розпочалося все дуже просто. Марія Ковальчук зорганізувала сімейний вокальний ансамбль. А пісень вона знала стільки, що ми часом щиро дивувалися, як можна так багато пам'ятати. А пісні ж які! Зі своїм невеличким пісенним гуртом Марія спершу виступала під час різних святкувань. Згодом їх стали запрошувати на урочистості до лісових поселень та сіл. Треба зазначити, що українці в республіці Комі живуть всюди, практично в усіх районах і містах. Послухати чудовий український спів приходили не тільки наші з вами земляки, а й білоруси, які непогано розуміють українську мову, і поляки, німці, татари, литовці, естонці, комі та й росіяни також.

– А корінний народ – комі – як сприймає українську пісню та наші традиції?

– Про народ Комі хочеться сказати окремо. Вони також кохаються на музиці та пісні, а від пристрасних українських пісень, від кольорових жіночих і чоловічих українських костюмів – просто мліють. А ще – швидко перехоплюють наші пісні та співають разом з українцями.

Поступово інформація про самобутній пісенний колектив Марії Ковальчук почала поширюватися по всій республіці. Його стали запрошувати всюди, аж до урядових концертів. І сталося диво: українці з усієї республіки Комі потягнулися до цього колективу з бажанням виступати разом.

На перший збір українців міста Сиктивкара прийшли 35 осіб. Усі висловлювалися за те, щоб єднатися та утворити справжній український хор. Так 1991 року утворилася українська община, почав формуватися хор. Добирали пісні найвідоміші, щоб їх було легше вивчати та виконувати. Сформувалася ціла концертна програма. З'явилися солісти хору. Серед перших – родина Бондарчуків, яка разом

С. ГАВРИЛЕНКО

зі старенькою мамою складала вісім осіб. Потягнулася до нас молодь з училища мистецтв, диригентсько-хорових та вокальних відділень. Потім запросили художнім керівником хору диригента та керівника хору Сиктивкарського оперного театру Наталію Масанову. Вона на той час була заслуженим працівником культури республіки Комі, лауреатом державної премії, отже з відкритою душею взялася за роботу. Цей крок виправдав себе, тому що хор за десять років її керівництва двічі посідав перші місця на Всесвітніх конгресах українців у Києві. Коли наш хор у палаці культури "Україна" виконував пісню "Стрілецька могила", то українці з усього світу слухали стоячи, зі сльозами на очах. Потім за лаштунками до нас підійшла народна артистка України Ніна Матвієнко і сказала, що сама виконує цю пісню, але наш спів полонив її, ледве стримувала сльози. Двічі хор з міста Сиктивкара ставав лауреатом фестивалів у Москві, присвячених українському композиторові Олександрові Кошицю. Також двічі ми посідали перші місця на фестивалі "Західна зірка" у столиці Естонії Таллінні.

Популярність нашого хору в республіці Комі – просто беззаперечна. Хоч куди б приїхали з концертами, не те що не буває вільних місць: люди по дві години слухають українську пісню стоячи. Об'їздили всю республіку Комі, а в таких містах, як Воркута, Ухта-Печора, Вазинга, виступали по п'ять разів і щоразу давали по три-чотири концерти.

Молодь з нашого хору виростає, вступає до консерваторії, дехто вже співає в оперних театрах. А наш вихованець Едуард Цанга став лауреатом міжнародних конкурсів та співав у США й міланському "Ла Скала".

– Розкажіть детальніше, як з'явилася Національно-культурна автономія "Україна"?

– Діяльність української громади в Комі не обмежується лише хором. Коли російський уряд ухвалив рішення про утворення національно-культурних автономій, ми одразу ж провели з'їзд українців республіки та вирішили утворити Національно-культурну автономію "Україна". Обрали правління з 30 осіб, голову та трьох його заступників. Розробили програму дій. Утворили нові відділення там, де їх ніколи не було. Щороку проводимо республіканський фестиваль "Червона рута". З усіх відділень приїздять хори, солісти, вокально-інструментальні ансамблі. Збираються до 300 талановитих людей. Фестиваль завершується великим тригодинним гала-концертом, на який приходять міністри та глава Республіки Комі. Учасники отримують цінні призи, дипломи і подарунки.

Результатами нашої активности стала поява інших чудових українських хорових колективів навіть у найвіддаленіших районах Комі. Нещодавно Сиктивкарський хор створив відділення у великому лісовому селищі Заозер'я. Виявилося, що там живуть українці, дуже енергійні люди, про яких ми навіть не підозрювали. Це діти наших земляків, котрих у 30–50 роках минулого століття вислали до Комі за різними статтями сумновідомі НКВС та КДБ. Та працелюбні українці зуміли вистояти і вижити у нелюдських умовах, та ще й зберегти честь і гідність українців. Зберегли також свою християнську віру, котра допомагала їм у важкі часи, свою культуру, наші віковічні пісні й танці. Самі пошили собі українські національні строї.

Ще варто наголосити, що у нас були організовані класи української мови, та, на жаль, зараз їх вже немає. Проте ми проводимо тематичні уроки у школах, присвячені, наприклад, Тарасові Шевченку. Для цього заздалегідь домовляємося з директорами шкіл. Приходимо у своїх національних костюмах та з портретами Кобзаря. Даємо концерти у таборах відпочинку для дітей. У свою чергу учні активно беруть участь у наших дійствах. Протягом року на місцевому телебаченні ми маємо кілька виступів, щоразу на Новий рік вітаємо українців республіки Комі з телеекранів. Зазвичай концерти Сиктивкарського хору українців проходять в республіканському оперному театрі. Минулоріч ми провели науково-практичну конференцію "Про українців, які живуть на території республіки Комі". Нині збираємо матеріали для книги про українців, які жили і живуть в республіці Комі та їхній внесок у науку, культуру, економіку цього північного краю. Також активно працюємо над створенням енциклопедії про відомих українців, котрі живуть за межами України. Таких людей у нас багато, тому маємо намір активізувати цю роботу.

– Дякуємо за розмову, передаємо свою шану та доземний уклін землякам-українцям у Сиктивкарі, які свято бережуть нашу древню пісню, традиції, мову. Давайте разом молитися і діяти на благо України та українців заради міцної, успішної, прекрасної нашої держави – України.

Розмову вела
Юлія МИРОНЧУК

ВАЖЛИВО

УПА – ПЕРЛИНА УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ

Серед перлин, народжених в лоні нашого народу, однією з найкращих і найкоштовніших є Українська Повстанська Армія. Не пишу "була", бо такі скарби безсмертні!

В ряди УПА йшли самовіддані юнаки, покидаючи родину, домівку, нерідко наражаючись на тортури і смерть в ім'я кращої долі своєї Вітчизни. Між цією унікальною армією і народом, який вона захищала, завжди був нерозривний зв'язок, і тому вона була надзвичайно міцним горішком. Москва ніяк не хотіла допустити незалежности України, бо знала: могутність держави буде зламано тоді, коли Україна стане незалежною не на словах, а на ділі!

Неспроможний у чесному протистоянні подолати УПА, московський імперіаліст пішов на підлу авантюру: були створені десятки загонів, які діяли під виглядом УПА, але складалися з найаморальніших кадебістів-садистів, які у формі УПА жорстоко катували і нищили українських селян, робітників, інтелігентів, дітей, жінок, старих. Московські розбійники намагалися ввігнати у свідомість пересічного українця образ бійця УПА як наймерзеннішого бандита. Така брехня повсякденно поширювалася в усій Україні, в усій Московській імперії і за її межами. Народ був зазомбований. За правдиву інформацію ГУЛАГ загрожував не тільки тому, хто наважився б її поширювати, а й тому, хто слухав би і не доніс на правдомовця "куда следует".

Але і такі звірячі дії не змогли задовольнити Москву, бо більшість народу їй не вірила. І тоді почався масовий погром Західної України, звідки тисячами вивозили до Сибіру населення.

І от пролетіли літа. Розвінчані і Ленін, і Сталін, і всі їхні соратники. Розпався облудний Совєтський Союз, для повалення якого так багато зробила Українська Повстанська Армія. Здавалося б, слава про цю армію, про цю дивовижну перлину українського національного духу мала б сьогодні лунати щодень і всюди. Насправді ж цього досі не сталося, більше того, в засобах масової інформації, які називаються "українськими", можна почути гімни на честь "защитников родины", тобто тих, кого примушували воювати проти УПА, проти українського народу. Досі упівці, кращі сини і доньки України, не визнані на рівні Української Держави, а ті окупанти, що їх убивали, ходять по нашій землі, обвішані орденами, одержують підвищені пенсії і продовжують скалити ікла на все українське.

Доки ж ми будемо у своїй державі віддавати інформаційний простір ворогам?

Доти, доки влада в Українській державі не стане українською!

В. АНДРУСЕНКО,
м. Симферополь

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

"БЄЗПРЄДЄЛ" НАЦМЕНІВ В УКРАЇНІ

Микола БІЛИЙ,
полковник у відставці,
кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник

Пригадую, якось мене запросили на зустріч з теле– і радіожурналістами для проведення презентації деяких нових українських видань.

На жаль, ця цікава для мене зустріч з колегами, яку організувала Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів, не відбулася через хуліганський шабаш, який влаштували молодики з документами депутатів Верховної Ради АРК. Як відбувався напад на організаторів зустрічі з журналістами, бачила вся Україна по телебаченню.

Молодики, які виявилися місцевими депутатами, та їхні приспішники, безкарно побили міліціонерів, обзиваючи Президента й інших українських громадян фашистами. Це ганьба держави, це її нищення людьми, котрі так і не засвоїли уроків Центральної Ради.

Розглядати справу про мітинг-шабаш українофобів біля входу в приміщення, в якому повинна була відбутися презентація, повинні компетентні органи центральної влади, бо це злочин не місцевого значення, це злочин проти держави. Адже факт грубого колективного насилля з кричущим порушенням законних прав громадян на розповсюдження патріотичних видань, що підтримують офіційну державну політику, є очевидним і задокументованим на відео.

І причина такої поведінки шовіністів імперської "п'ятої колони" в Україні є очевидною: їх охоплює жах від того, що правда історії, яка так довго приховувалася від суспільства, стає явною і її вже не зупинити. Не маючи жодних аргументів, щоб відстоювати імперську злочинну версію історичних подій, обдурений натовп україножерів шаленіє і пускає в хід останній аргумент – грубу силу.

Що ж до закидів українофобів – мовляв, день не той вибрали для презентації, то це локшина на вуха. Всі українці схиляють голови і віддають шану всім воїнам, які боролися з фашистською чумою в складі будь-яких армій, безумовно, і в Червоній, в якій з усіх народів найбільше загинуло українців. Ніхто і ніде не чув і не бачив, щоб українці влаштовували хоч якісь протестні акції при вшануванні воїнів Червоної армії, окрім, можливо, випадків вшанування беріївських карателів, які до тієї святої всенародної війни практично не мали відношення, а займалися каральними операціями, спрямованими на придушення святого національно-визвольного руху українців.

Загальновідомо, що українські національно-патріотичні сили пропонують перенести "День захисника Вітчизни" з 23 лютого на історично традиційний в Україні день вшанування національного воїнства – 14 жовтня. Л. Кучма, можливо, з чиєсь недоброзичливої підказки чи через імперську інерцію та незнання історії, приліпив Україні таке свято до дня чужої армії. І не просто чужої, а тієї, яка нищила Українську Народну Республіку, здолавши героїчний український рубіж оборони під Крутами; розстрілювала масово українців за спілкування українською мовою, за українську сорочку і т. ін. Українцям є дороговказом національна історія, а не імперська, і в цьому питанні окупаційним залишкам в Україні ("п'ятій колоні" Москви) – зась.

Тому цим звертаюся до Вас, пане Президенте України, до вас, панове депутати Верховної Ради України, до вас, шановні урядовці і поважні члени створеної Конституційної Ради (Асамблеї): не розплачуйтеся гіркими долями простих людей – ущемлених патріотів України. Московці, яких імперська Московія порозганяла з "родіни" на загарбані чужі землі для винищення і асиміляції тубільного населення, московщення його, відбирання рідної мови та вивозу в сибіри, на соловки і т. ін., і їхні нащадки тепер сприймають заборону робити те, чим вони безкарно займались до 1991 р., як "лішеніє іх прав чєлавєка".

Але головні винуватці цього і аналогічних імперських рецидивів сиділи і сидять у Києві. Це ті, хто приймав Конституцію України в 1996 р. і хто тепер готує оновлений текст Конституції. В оновленій Конституції у строгій відповідності з міжнародною "Конвенцією про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21.10.1994 р., підписаною і ратифікованою всіма країнами СНД, насамперед слід чітко виписати права основного населення України – державоутворюючої нації, що реалізує міжнародне визнане, корінне право нації на політичне самовизначення, тобто українців, для яких Україна є Вітчизною – і права національних меншин, для яких Україна є країною проживання.

Нам не потрібна лжеконституція, яку похвалять космополіти, називаючи її найдемократичнішою в Європі, як то було в 1996 р. – нам потрібна Українська Конституція, яка встановить засади розбудови Української національної держави.

Відповідно до статті 9 Конституції: "Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України".

А у вищеназваній, ратифікованій Україною міжнародній Конвенції чітко визначено, що: "повага до прав осіб, які належать до національних меншин, має на увазі повагу лише до тих осіб, які виконують свої обов'язки перед державою, на території якої вони проживають". Діяльність нацменшинських общин, асоціацій, земляцтв і т.п. Конвенція передбачає лише в царинах "просвітницького, культурного і релігійного характеру з метою збереження і розвитку в тих общинах етнічної, мовної, культурної і релігійної самобутності" – але ж ніяких козацьких чужомовних полків для силового забезпечення антидержавних акцій обдурених і підбурених іноземними спецслужбами натовпів людей, ніяких політичних і громадських організацій, які б насаджували в національній державі, на території якої проживає нацменшина, чужу церкву, іноземну мову тощо.

Чому все те, що є в міжнародній Конвенції, відсутнє в нашій Конституції?!

Жорстке дотримання положень подарованої нам досвідом світу Конвенції має виключити можливість декому кричати через ЗМІ на всю Україну, що "в Києві будуть свої закони, а в Харкові – свої", "дайте я буду керувати Україною, інакше утворю ПІСУАР і заблокую роботу Верховної Ради". Таким нацменам місце у в'язниці. Тільки після цього почне формуватися політична українська нація, лише при сильній президентсько-парламентській формі правління та лише при сильному президентові. Історичний досвід України свідчить: лише сильного українського гетьмана (тепер – президента) підтримує український народ зі зброєю в руках, інші спочатку допускають балагани табачників і азарових, потім, як наслідок, втрату державности, винищення і асиміляцію українців.

Не повинно бути у нас місцевої влади, яка б не забезпечувала кожному українцеві в Україні освіти і виховання дітей державною мовою з паралельним вивченням державної мови в системі державних і муніципальних закладів.

Дивною є сьогодні мовчанка України на заклик Московії (унікальний заклик!) до своїх синів і дочок повертатись на свою національну Батьківщину. Україна має негайно запропонувати проект цивілізованого механізму репатріації на "родіну" молодиків з депутатськими корочками кримської ради і іже з ними, які вгинають ребра офіцерам в міліцейських одностроях та горланять недержавною мовою на адресу державної мови, героїв української боротьби за національне визволення, першого справді Українського Президента "Фашізм нє пройдьот!". Ми з цим їхнім гаслом згодні, а тому підтримуємо репатріацію таких фашистських молодиків на "родіну" (а "родіна" не там, де народився, а там, де мова твого роду є державною).

Порядні українці – філософ Ю. Бадзьо, деякі народні депутати, загартовані представники українського визвольного націоналізму – десяток років тому опублікували програму "Другого етапу національно-визвольної української революції". Осучаснені українські націоналісти те саме формулюють як "Наповнення задекларованої Української держави українським національним змістом" (щоб не дражнити суспільство словом "революція").

Але як злодії, що кричать "ловіть злодія", на них брешуть імперські пси: "Фашізм нє пройдьот", – називаючи першого справді українського Президента В. Ющенка за те, що він робить перші кроки по наповненню Української держави українським національним змістом, фашистом.

Якщо ми, українці, сплюндрована імперією зла нація, не відродимо свій понівечений духовний хребет, мову, згуртованість, силу єдності і силу духу, не підставимо плече своєму Українському Президентові, ми не скинемо імперське ярмо і будемо рабами у ненашій державі.

Маємо усвідомити, що нам не потрібні прем'єр-міністри, які годують обіцянками, але не мають програми наповнення Української держави українським національним змістом. Бо лише в справді Українській державі будуть нашими і хліб, і нафта, і все інше, та не буде голодоморів і винищувачів нашої нації – чужої мови, чужої церкви, чужої влади.

Нехтування набутого світом ціною немалої крові протягом тривалого часу досвіду, втіленого в Міжнародних Конвенціях (щодо статусу) національних меншин в національних державах може скінчитися в Україні трагічними подіями з втягуванням у кривавий крутіж інших народів.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ

Оксана ЛЮБІНСЬКА

У видавництві ім. Олени Теліги вийшла друком нова книжка Богдана Червака "Україна: між перемогами і поразками".

У книжці розповідається про так звані складні сторінки історії України, довкола яких політики, громадські діячі, зрештою, чимало українців сьогодні "ламають списи".

Крізь призму історичних фактів, що довший час замовчувалися, а отже, були маловідомі широкому загалові, автор намагається дати відповідь на запитання: у чому актуальність вітчизняної історії?

У пошуках відповіді Б. Червак аналізує останні події, пов'язані суспільно-політичним протистоянням довкола таких "історичних тем", як відзначення 75-ї річниці Голодомору 1932–33 років, встановлення в Одесі пам'ятника російській цариці Катерині II, а на Закарпатті – пам'ятного знаку, що символізує угорську окупацію українських земель. В епіцентрі уваги автора – різанина на Волині в 1943 році та правда про український Київ у період німецької окупації. Крім того, у книжці розглядаються питання, пов'язані із гідним вшануванням пам'яті Симона Петлюри та перенесенням в Україну праху голови проводу ОУН Євгена Коновальця. Це далеко не повний перелік тем, проблем і питань, які аналізуються у новій книжці.

Видання цінне ще й тим, що у ньому опубліковані маловідомі документи, які допомагають глибше збагнути постать гетьмана Івана Мазепи, події, пов'язані із постанням Карпатської України, відкриттям у Львові цвинтаря "орлят" тощо.

З книжкою "Україна: між перемогами і поразками", а також попередніми книжками Б. Червака "Слово, що стало зброєю. До 100-річчя з дня народження О. Ольжича" і "НАЦІОНАЛІЗМ: нариси" можна ознайомитися у видавництві та секретаріаті Київської міської організації ОУН за адресою: Київ, вул. Івана Мазепи, 6; тел. 280-03-25; 280-60-12.

ПАМ'ЯТЬ

КВІТКА ЦІСИК ПОВЕРТАЄТЬСЯ...

Ольга ДУБОВИК

Американська співачка українського походження Квітка Цісик померла від невиліковної хвороби, не доживши п'ять днів до свого 45-річчя. Днями в Українському домі уперше відбувся вечір-спогад, присвячений її пам'яті.

Міністр культури і туризму України Василь Вовкун підтримав ідею про Міжнародний фестиваль української пісні імені Квітки Цісик, який розпочнеться, вірогідно, у квітні наступного року в Києві, а потім поїде до Нью-Йорка і Москви.

Чекають свого втілення кілька задумів: зняти фільм про долю української співачки, щоб у Львові та Києві з'явилися вулиці її імені, а також започаткувати фестиваль на її честь...

Отже, Квітка повертається...

В одній з її україномовних пісень є слова "Кру-кру, в чужині умру". Так і не судилося збутися мрії доньки українських емігрантів Володимира та Іванни Цісик – побувати в незалежній Україні з концертами. Квітка Цісик за життя лише один раз відвідала Україну – 1983 року...

Вона народилася у США 4 квітня 1953 року. Шляхетна родина Цісиків, у якій зберігали українську мову та культурні традиції, зробила все, аби дати своїй Квітці гарну музичну освіту. Батько, скрипаль-віртуоз, який до війни був першою скрипкою у Львівській опері, почав учити дівчинку грі з чотирьох років. Коли їй виповнилося 17, батька не стало. Подальші вже самостійні пошуки свого творчого "я" привели Квітку до ...оперного співу. Вона вступила до Нью-Йоркської консерваторії, де опанувала вокальну техніку та відшліфувала своє характерне колоратурне сопрано. Багатьом відомим глянцевим музичним авторитетам кінця XX століття в Америці Квітка допомагала створювати їхні шедеври. А з майбутнім королем поп-музики Майклом Джексоном навіть разом співала в хорі. Беззаперечно, горизонти її оперного зростання були щонайширшими. Проте...

Паралельно із роботою в студії та на сцені Квітка взяла собі творчий псевдонім Кейсі (за першими літерами імені і прізвища) та все частіше почала відгукуватися на рекламні пропозиції. І тут її чекав успіх: Цісик швидко стала найвисокооплачуванішою виконавицею рекламних джинглів. Довгі роки вона залишалася єдиним публічним голосом компанії Форд Моторз. А також створювала акустичний імідж таким всесвітньо відомим компаніям, як Кока-Кола, Макдональдз, Амерікан Аірлайнз тощо. Якось Цісик навіть знялася в одному з голлівудських фільмів та водночас написала для стрічки кілька пісень, одна з яких особливо припала до серця американцям, які назвали Квітку першою джінгл-дівою та вирахували, що її голос прослухали більше людей, ніж може коли-небудь населити нашу планету – 22 мільярди.

Квітка ЦІСИК

Маленьку, худорляву, дзвінку, енергійну Цісик знала вся Америка. Але досі мало знає Україна.

Квітка завжди пам'ятала своє генетичне коріння. Хтозна, можливо, той поклик української крові нуртував у її єстві, спонукаючи шукати все нових і нових пісенних горизонтів. Одного разу Квітка поставила собі за мету записати на диски українські народні пісні у своєму виконанні. Вона залучила до цієї роботи найкращих музикантів та оранжувальників Америки і вклала у справу більше 200 тисяч доларів власних родинних заощаджень.

Перший україномовний диск "Квітка" вийшов у світ 1980 року, а другий – "Два кольори" – 1989-го. У цьому ж часі народився і її єдиний син Едді. Недарма ці диски зібрали низку нагород у Канаді, а 1990 року номінувалися на премію "Греммі" у категорії "Контемпорарі фолк".

Квітка Цісик мріяла записати ще один український альбом – колискові для дітей. Та 29 березня 1998 року передчасна смерть поламала усі її плани.

Пам'яті Квітки в США засновано фонд підтримки обдарованих дітей, а на згадку про її сестру Марію утворено фонд "Адже життя прекрасне", що акумулює кошти на закупівлю мамографічного обладнання для України. Частину коштів, зібраних від продажу запрошень на вечір в Українському домі, передано благодійному фонду "Здоров'я жінки та планування сім'ї" у рамках міжнародної програми "Ейвон" проти раку молочної залози".

Перший в Україні офіційний вечір, присвячений Квітці Цісик, пошанували своєю присутністю перша леді України Катерина Ющенко, міністр культури і туризму України Василь Вовкун, племінниця Квітки Христина Лев зі США, а також ціле сузір'я справжніх українських зірок вокалу: Ніна та Антоніна Матвієнко, Марія Стеф'юк, Олег Скрипка, Марічка Бурмака, скрипаль Сергій Охрімчук. Перші поціновувачі Квітки Цісик в Україні мали нагоду переглянути одне-єдине україномовне інтерв'ю співачки, яке вона дала генеральному директорові Національного симфонічного оркестру України Олександрові Горностаю. Це перший українсько-американський проект такого високого рівня, присвячений Квітці Цісик, у країні її походження. "Ми повертаємо собі великі імена, – наголосив міністр Василь Вовкун. – Квітка Цісик трактує українську народну пісню по-новому". "Розмови про відродження української культури часто так і залишаються розмовами, – зазначив меценат проекту, депутат Київради Олександр Прогнімак. – Неправильно, коли українці, відомі усьому світові, невідомі в Україні. Культура – це і є те джерело, що зцілює суспільство від спокус швидкоплинности".

А племінниця співачки Христина Лев сказала скромно і просто: "Нашу родину тішить, що Квітку Цісик шанують в Україні".

Записи пісень "Два кольори" і "Черемшини" з голосом Квітки глядачі слухали стоячи, зі сльозами на очах і світлом у серцях...

ВІД АВТОРА

ІНЬЛУНДАО – ЦЕ ВАМ НЕ ТАРАБАРОВ!

Іван АНДРУСЯК, поет

Подія, про яку піде мова, висвітлювалася російськими ЗМІ відверто викривлено, тоді як українськими – не вельми охоче. Тим не менше, подія ця не просто цікава й важлива – вона з тих, значення яких годі переоцінити.

Що ж це за подія? Хочете – дивуйтесь, хочете – ні, але цією подією є офіційне завершення демаркації російсько-китайського кордону. Здавалося б, цілком банальна річ? Аж ні! Бо в результаті цієї демаркації з карти світу офіційно зник цілий острів із колоритною назвою Тарабаров. Натомість, щоправда, й з'явився точнісінько такий же острів із не менш колоритною назвою Іньлундао.

Ні, шановний читачу, тут нема жодних фокусів – просто був собі цей острів російським, а став китайським. Як і половина іншого острова, який нібито поки що зберігає офіційну російську назву – Большой Уссурійський, та ще низка дрібніших острівців, назви яких світовим інформаційним потоком до нас просто не донесло. Загалом це 337 квадратних кілометрів "ісконно русскіх зємєль" (хе-хе!), які відійшли до Китаю саме зараз – коли, як наполегливо намагаються переконати світ із Кремля, "Рассєя сільна как нікаґда", а її фактичний правитель Владімір Путін старанно обстоює за собою імідж "собіратєля зємєль", а не їх розтранжирювача. Фактично ж виходить, що Росія однією рукою щойно захопила споконвічні грузинські землі, а водночас іншою рукою подарувала Китаю свої – ясна річ, у цьому випадку ніякі не споконвічні, але все ж подарувала, чого за Росією досі ніколи не водилося. Вперше в історії Росія поступається територією! Звісно, був колись прецедент із Аляскою – але ж її принаймні продали, а тут Путін просто "здався", проявив таку нібито нехарактерну для себе "слабинку" (таки Путін, а не номінальний нині російський керівник Мєдвєдєв – адже угода про цю передачу території була підписала ще 2004-го року)...

...Як же розцінює все це китайська преса? Виявляється, дуже цікаво розцінює! Журналісти Піднебесної пишуть про те, що Росія свого часу "за несправедливими договорами зайняла півтора мільйона питомо китайських земель; однак тепер, як бачимо, дещицю вже повернула". Російські ЗМІ натомість "скромно" переконують своїх громадян у тому, що угода про передачу островів "завершує встановлення і юридичне закріплення всієї лінії російсько-китайського кордону".

Проте насправді втішатися їм годі: перейменування острова Тарабаров на острів Іньлундао не завершує, а лише розпочинає неухильний процес "інтеґрації" пустельних російських далекосхідних районів "у лоно" Китаю. Доки Путін, за прикладом "батька Сталіна", націлюється на Європу, його тили залишаються неприкритими, і цим сповна користається перенаселений Китай, де вже давно існує спеціальна державна програма сприяння переселенню на прикордонні російські землі – чи то б пак, за версією самих китайців, "на питомо китайські землі, незаконно захоплені Росією". Ще одне-два десятиліття – і Росія матиме точнісінько такі ж проблеми з "китайською діаспорою", які мають із так званим російськомовним населенням, сиріч "п'ятою колоною", європейські пострадянські країни.

...Не знаю, як ви, шановні читачі, а особисто я на місці Путіна кидався б "спасать Рассєю" там, де їй справді загрожує втрата територіальної цілісности.

Але ж я, на щастя, не Путін – а Путін, на жаль, не я. На жаль, ясна річ, не для мене, а для його рідної країни, яку він нібито заповзявся знову зробити "велікай і маґучєй", але насправді доводить до руйнації.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.о. головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9